

TẬP 8
HỒI 80

Kế Trong Kế

Ai? Ngoài cửa Ngọc Thanh Điện đồng thanh vang lên tiếng quát tháo rân trời của đám đệ tử Thanh Vân Môn, nhưng chỉ nghe mấy tiếng ào ào, tựa như có cao nhân ngự không mà đến, rồi lại nghe bịch bịch mấy tiếng, mấy Thanh Vân đệ tử lăn vào, té ngã dưới đất.

Ngay cửa thoáng hiện bốn bóng người, chính là tứ đại Tông chủ của Ma Giáo.

Ngọc Dương Tử và Độc Thần đứng giữa, Quỷ Vương cùng Tam Diệu Tiên Tử đứng hai bên, bốn người cùng nhìn vào đại điện, chậm chậm bước tới.

Niên kỷ lớn nhất là Độc Thần, miệng phát ra tiếng cười khằng khặc: "Đạo Huyền lão hữu, không gặp đã trăm năm, người vẫn khỏe chứ?"

Đạo Huyền chân nhân thoáng chấn động thân người, đồng tử co thắt lại, lạnh nhạt thốt: "Độc Thần."

Độc Thần cười lớn: "Chính là lão bất tử ta đây, một trăm năm trước ở Thanh Vân Sơn đã bại dưới kiếm của người, nay gặp lại phong thái của người vẫn như xưa, thật không khỏi vui mừng."

Đạo Huyền chân nhân mục quang hướng về phía bốn người, liếc lên liếc xuống nhìn kỹ, cũng cùng lúc đó, từ bên ngoài cửa Ngọc Thanh Điện lại lục tục kéo đến hàng hàng lớp lớp giáo chúng Ma Giáo, xem khí độ thanh thế của đám người đó, e rằng tịnh không có người nào dễ đối phó cho được, quá nửa thực lực của Ma Giáo hơn trăm năm trước cơ hồ đều đã tề tựu lại đây. Trong số có bọn U Cơ, Thanh Long của Quỷ Vương Tông, Bách Độc Tử của Vạn Độc Môn, bọn còn lại có quá nửa cũng là cao thủ của tứ đại Tông phái.

Từ đằng xa, tiếng hò hét "giết giết" càng lúc càng vang vọng, xen lẫn tiếng kêu rống tuyệt vọng, Thanh Vân Sơn ngày thường như tiên cảnh của nhân gian, giờ phút này phẳng phất cũng đã bị bao trùm mùi máu, đột nhiên như đã biến thành địa ngục.

Đạo Huyền chân nhân hít một hơi sâu, miễn cưỡng trấn định tâm thần, hôm nay tai họa khởi từ bên trong, ngoại địch không ngờ lại bất thần xâm nhập, không còn nghi

ngờ gì nữa chính là thời khắc nguy cấp nhất của Thanh Vân Môn trong vòng cả trăm năm nay. Ông thân là chí tôn chủ đạo của một đại phái ngàn năm như Thanh Vân Môn, quyết không thể để cơ nghiệp bị hủy trong tay mình.

Lúc đó, chợt nghe thấy một tiếng niệm Phật hiệu, lại là Phổ Hoàng thượng nhân không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh Đạo Huyền chân nhân, mặt in một nụ cười nhẹ: "Đạo Huyền sư huynh, từ xưa tà bất thắng chánh, Thiên Âm Tự của ta luôn luôn sát vai với Thanh Vân Môn chống đối yêu ma tà đạo, nếu cần sai khiến, xin cứ tự tiện phân phó."

Đạo Huyền mừng rỡ, cũng tựa hồ ngay lúc đó, đám người Phần Hương Cốc đứng lên theo sự dẫn dắt của Thượng Quan lão nhân, đứng sau lưng Đạo Huyền chân nhân và Phổ Hoàng thượng nhân.

Tứ đại Tông chủ của Ma Giáo hơi biến sắc, Độc Thần nhìn Phổ Hoàng, trầm giọng: "Vị đại sư này là người của Thiên Âm Tự? Là thần tăng nào vậy?"

Phổ Hoàng mỉm cười: "Lão thí chủ thật mau quên quá, chính ma đại chiến trăm năm trước, bọn ta cũng từng có duyên gặp mặt, sao giờ lại quên đi lão nạp vậy? Lão nạp là Phổ Hoàng của Thiên Âm Tự, vị kề bên là sư đệ Phổ Không."

Thiên Âm Tự Tứ Đại Thần Tăng uy danh đến mức nào, có hai người ở đây, thêm vào mấy cao thủ của Thiên Vân Môn, hà huống bên cạnh còn có cao thủ của Phần Hương Cốc.

Độc Thần quay đầu lại, nhíu mày nhìn Thương Tùng đạo nhân sắc mặt trắng tái: "Đám người này sao lại tụ tập ở đây được?"

Thương Tùng đạo nhân trừng mắt oán độc đáp: "Bọn lừa ngốc và đám ô hợp Phần Hương Cốc sáng sớm hôm nay đột nhiên đến Thanh Vân Sơn, hoàn toàn không có báo trước, ta trở tay không kịp, không thể báo tin."

Phổ Hoàng và Thượng Quan lão nhân của Phần Hương Cốc đưa mắt nhìn nhau, cùng cười lên, Thượng Quan Sách cười lớn nói: "Đó gọi là tà bất thắng chánh, lưới trời lồng lộng, hôm nay nhất định phải để cho đám yêu ma tà đạo có gan làm càn các người chịu tận số bỏ mình trên Thanh Vân Sơn này!"

"Khà khà!" Một tiếng cười lạnh vang lên bên cạnh Độc Thần, Ngọc Dương Tử được chúng nhân Ma Giáo suy tôn làm chủ sự lần này, thần sắc kiêu hung, cười lạnh thốt: "Trăm năm trước, các vị tiền bối của Thánh Giáo bọn ta cũng bằng vào lực lượng của một mình giáo phái bọn ta mà tranh đấu với ba đại phái của các người, lẽ nào bọn ta hôm nay lại sợ không địch lại các người!"

"Nói hay!" Tiếng vỗ tay liên vang lên, phần nhiều là từ đoàn người đứng sau lưng tứ đại Tông chủ của bọn họ, Quỷ Vương kẻ sát bên Ngọc Dương Tử cũng vỗ tay cười lớn: "Hôm nay để cho các người xem là bọn ta gục ngã, hay là các người chịu chết!"

Câu nói đó của y nông cuồng khó sánh, coi thường chúng sanh, người trong chính đạo không khỏi biến sắc, mặt lộ vẻ căm ghét, đặc biệt là chữ "chết" cuối cùng, Quỷ Vương còn tựa như đặc biệt nhấn mạnh khẩu khí, ra vẻ chế giễu.

Đạo Huyền chân nhân cười lạnh một tiếng, đang tính nói gì đó, lại thấy Ngọc Dương Tử tựa hồ không còn nhẫn nại được nữa, phất tay một cái, trong tay trên mình các cao thủ Ma Giáo liền phiếm khởi ánh sáng đủ màu đủ sắc, hiển nhiên muốn động thủ liền.

Chúng nhân Thanh Vân Môn, Thiên Âm Tự lập tức ngưng thần giới bị, biết trước mắt là một trường chánh ma đại chiến hung hiểm nhất trong vòng trăm năm nay, Phổ Hoàng thấp giọng niệm: "A di đà Phật, thiện tai, thiện..."

Không ngờ còn chưa dứt lời, đại biến đã xảy ra. Lúc lực chú ý của mọi người đều đang dồn trên đám người Ma Giáo trước mặt, đột nhiên mười mấy đạo ánh sáng giữa đoàn người chính đạo đồng thời nhoáng lên, trong đó không ngờ lại có hai đạo ánh sáng trực tiến đập lên tấm lưng không một chút phòng bị của Phổ Hoàng!

"Oành."

Giây phút đó phe chính đạo như bị vỡ bung ra, nháo nhác hỗn loạn, tiếng la hét chói tai vang lên khắp nơi, Phổ Hoàng đại sư hai mắt tối sầm, chỉ cảm thấy hai luồng đại lực nện thật mạnh vào sau lưng, một thì nổ mãnh liệt tựa như núi lở sóng gào, một lại chuyển thành sắc nhọn như kim châm, đâm phập vào.

Phổ Hoàng thượng nhân loạn choạng, "ọe" phun một búng máu, nhưng ông nào phải là người tầm thường, trong nháy mắt liền biết e rằng trong phe chính đạo có nội gian, liền vận "Đại Phạm Bát Nhã chân pháp" siêu phàm nhập thánh lan tỏa khắp toàn thân, cứng cỏi chịu đựng luồng lực đạo mãnh liệt tập kích, đồng thời không thềm quay đầu lại, quật tay áo hướng ra sau!

"Hự hự" hai tiếng kêu thảm, người đằng sau lưng thoát ra hai tiếng la hoảng, hiển nhiên đã trúng đòn, luồng lực đạo cuộn cuộn dững mãnh tức thời tiêu tán, nhưng cỗ lực đạo mong manh như độc châm kia lại đã hóa thành vật hữu hình, chung quy đã xung phá được Đại Phạm Bát Nhã hộ thể không kịp phòng vệ toàn thân trong lúc quá vội vàng, đâm xuyên vào thân người ông.

Chỉ trong một phiến khắc đó, bọn Điền Bất Dịch của Thanh Vân Môn dĩ nhiên đã xông tới, chia nhau động thủ, nhưng người tập kích sau khi đánh được một đòn là lập tức phóng đi, bay sang bên Ma Giáo.

Kẻ cầm đầu không ngờ chính là Thượng Quan Sách của Phần Hương Cốc, đám người tập kích toàn bộ cũng đều là người của Phần Hương Cốc.

Phe chính phái bao gồm của Phổ Không và Phổ Hoàng bị tập kích đều ngẩn ngơ kinh hoàng. Đạo Huyền chân nhân một hồi lâu sau mới trấn định được tâm thần, nhìn Thượng Quan Sách hỏi: "Người... người làm gì vậy? Không lẽ Phần Hương Cốc cũng đã đầu hàng Ma Giáo rồi?"

Thượng Quan Sách đứng bên cạnh Thương Tùng đạo nhân và Ma Giáo tứ đại Tông chủ, đưa mắt nhìn bọn họ, đột nhiên cười khanh khách, phong thái cực kỳ cuồng ngông, sắc mặt thỏa mãn đắc ý.

Quý Vương cười lớn nhìn Đạo Huyền chân nhân: "Ai nói với người bọn họ là người của Phần Hương Cốc?"

Đạo Huyền chân nhân đang định mở miệng, chợt thất thanh, từ từ quay đầu sang nhìn Thương Tùng đạo nhân, sắc mặt tái nhợt thốt: "Giỏi, giỏi, giỏi cho người, quả nhiên là man thiên quá hải."

Thương Tùng đạo nhân "khà khà" cười lạnh, mặt mày đắc ý: "Đó là nhờ Quý Vương Tông Chủ túc trí đa mưu, vừa nghe nói hôm nay bọn lừa trọc Thiên Âm Tự đột nhiên không mời mà đến, muốn phá đại sự của ta, lập tức nghĩ tới phái cao thủ giả thân phận môn hạ Phần Hương Cốc lên núi, chọn mấy người ngày thường không hành tẩu trên giang hồ cho ta dẫn vào giới thiệu, khà khà, quả nhiên nhất cử thành công!"

Đạo Huyền chân nhân thân người lắc lư, xoay lại nhìn, thấy cuộc đột tập vừa rồi của Ma Giáo, mục tiêu hầu hết đều tập trung lên tăng nhân của Thiên Âm Tự, mười người cũng đã có chín trọng thương, đặc biệt là chưởng môn Phổ Hoàng thượng nhân, mặt như tờ giấy trắng, không ngờ đứng cũng không vững, nhờ đệ tử Pháp Tướng đỡ người chậm chạp ngồi xuống, sau lưng ông ta máu thịt bầy nhầy. Những người khác tình huống cũng không tốt đẹp gì, hơn nữa cả phe Thanh Vân Môn cũng có năm sáu trưởng lão đã bị thương.

Đạo Huyền chân nhân choáng váng người, lòng cũng dần dần chìm đắm, cười thảm: "Lợi hại, lợi hại, trách cho ta sống từng tuổi này mà vẫn không nghĩ tới Thượng Quan Sách đạo huynh ở Phần Hương Cốc một mực trấn thủ Huyền Hỏa Đàm, chưa từng ra khỏi Phần Hương Cốc nửa bước, không ngờ lại không nghĩ ngờ gì người hết!"

Quý Vương nhìn ông, mỉm cười lắc đầu: "Người không phải là không có nghĩ đến điều đó, mà là không tưởng được Thương Tùng sư đệ của người lại phản bội lại người!"

Đạo Huyền chân nhân lại cười thầm một tiếng.

Trên Ngọc Thanh Điện, chốc lát đã ngập chìm vào không khí trầm mặc, người phe chính đạo thần thờ nhìn nhau, giờ phút này bất kỳ ai ai cũng thấy được bên Ma Giáo đã chiếm ưu thế quá lớn, tuy Thanh Vân Môn còn có không ít cao thủ trưởng lão, nhưng phe Ma Giáo lại càng đông đảo cao thủ hơn. Tăng nhân Thiên Âm Tự giờ xem ra số còn có thể xuất thủ đại khái không tới phân nửa, trong đó chỉ có Phổ Không và Pháp Tướng may sao tránh khỏi bị thương.

Nhất là Phổ Không, bây giờ chợt như biến thành một người khác, trên tay cầm một cái bát vàng, kim quang bắn ra bốn phía, trũng trũng như một hung thần. Trước người ông là một vũng máu thịt bầy nhầy, chính là một cao thủ của Ma Giáo hồi nãy ám toán ông ta bất thành, bị pháp bảo "Phù Đồ Kim Bát" của Phổ Không đập nát thành vũng máu thịt đó.

Nhưng trọng yếu nhất dĩ nhiên vẫn là hai đại cao nhân Thái Sơn Bắc Đẩu của thiên hạ chính đạo, Đạo Huyền chân nhân và Phổ Hoằng thượng nhân, không ngờ đồng thời bị trọng thương, giờ phút này Phổ Hoằng thượng nhân mặt nhợt nhạt như tờ giấy trắng, Đạo Huyền chân nhân tuy có khá hơn, vẫn có vẻ như cây cung đã đứt dây.

Lẽ nào thiên hạ chính đạo thật đã tận hết khí số?

Vấn đề đó như một khối đá nặng nề đàn áp đè nặng lên tâm phe chính đạo.

Trái lại, người Ma Giáo không khỏi cao hứng cuồng nhiệt, cả trăm năm nay Ma Giáo bị trục xuất khỏi Trung Nguyên, khốn đốn sống vùng Man Hoang, ngày nay một lần nữa ngẩng đầu ưỡn ngực, làm sao mà không thống khoái cho được?

Ngọc Dương Tử thầm nghĩ lần này mình chủ trì đại cục, dẫn dắt Thánh Giáo đối phó với hai đại phái chính đạo xem mạnh mẽ khó bì, không ngờ chỉ một chiêu mà đã thắng, ngày sau mình ở trong Thánh Giáo địa vị nhất định sẽ vượt trên chúng nhân, nói không chừng kể từ hôm nay trở đi, mình có thể xây dựng Trường Sinh Đường như thời Luyện Huyết Đường của Hắc Tâm Lão Nhân tám trăm năm trước.

Nghĩ tới đó, Ngọc Dương Tử đắc ý muôn phần, quay sang nhìn Đạo Huyền chân nhân dương dương cười nói: "Đạo Huyền lão tặc, mau mau đem trấn phái chi bảo "Tru Tiên cổ kiếm" của các người giao ra, sau đó đầu nhập vào Thánh Giáo nghe lệnh, ta sẽ tha tội chết cho người! Ha ha ha!"

Mấy chục cao thủ Ma Giáo đứng sau lưng y đồng loạt cười toáng lên, trăm năm ước phảng phất đến hôm nay mới có thể tận tình giải tiết!

Xa xa, tiếng kêu thét chết chóc của Thanh Vân đệ tử trên Thông Thiên Phong truyền vọng không ngừng, tựa hồ cũng cùng một mệnh vận như Thanh Vân Môn hôm nay, chết rạp thê thảm!

Trên sắc mặt trắng nhợt của Đạo Huyền chân nhân lại hiện lên nét kiên nghị, hỗn hển lãnh đạm thốt: "Thanh Vân Môn bọn ta cho dù hôm nay có phải mất mạng trong tay bọn người, cũng đừng hòng muốn bọn ta khuất tất đầu hàng."

Nói xong, ông ta thoái lui mấy bước, vào giữa đoàn người Thanh Vân Môn.

Bọn thủ tọa trưởng lão Điền Bất Dịch, Thương Chánh Lương cùng bước tới, đệ tử đắc ý của ông ta Tiêu Dật Tài cũng đỡ lấy người ông ta, hạ giọng thốt: "Sư phụ, thân thể của sư phụ..."

Đạo Huyền chân nhân hừ một tiếng, nói vội: "Họa kè mí mắt, Điền sư đệ, Thương sư đệ, Tăng sư đệ, Thiên Vân sư đệ, các người ở đây chỉ trì một trận, Thủy Nguyệt sư muội, lãnh mấy đệ tử đời thứ hai trước hết đưa các đạo hữu Thiên Âm Tự đi, bọn họ vì trợ giúp Thanh Vân Môn bọn ta mà thụ thương, bọn ta không thể để cho bọn họ chịu tổn hại thêm nữa."

Người được ông ta giao phó lập tức đều gật đầu tuân mạng, Điền Bất Dịch nhìn theo: "Chưởng môn sư huynh, ở đây có bọn tôi lo, huynh thân mang trọng thương, cũng phải đi thôi, huynh sống thì Thanh Vân Môn còn, chờ ngày sau..."

Ông ta chợt ngưng không nói nữa, nhưng ý tứ của ông ta ai ai cũng biết, bọn Tăng Thúc Thường mấy vị thủ tọa cùng gật đầu, nhưng Đạo Huyền chân nhân cười thắm một tiếng thốt: "Cơ nghiệp của tổ sư, lẽ nào các người kêu ta vứt bỏ không lo tới? Đạo Huyền ta thà chết cũng không làm tội nhân thiên cổ!"

Bọn Điền Bất Dịch mặc nhiên, Đạo Huyền liếc mắt thấy phe Ma Giáo lục đục muốn phát động, chợt như đã hạ quyết tâm gì đó, hạ giọng: "Chuyện đến nước này, chỉ còn nước phá giới luật của tổ sư, phải dùng đến sát khí tối hậu đó!

Mọi người, bao gồm cả các trưởng lão đều ngây người.

Đạo Huyền hít một hơi dài: "Thời gian không còn nhiều, ta đi thỉnh xuất Tru Tiên Cổ Kiếm, các người..." Ông ta nhìn quanh, chợt thấp giọng: "Không cần biết các người trong lòng nghĩ sao về ta, nhưng chuyện đã đến nước này, các người nhất thiết phải cẩn thận, đừng coi nhẹ sự sống."

Bọn Điền Bất Dịch động dung, đang tính nói gì, bỗng nghe tiếng cười cuồng dại cất lên, pháp bảo di quang lấp lánh chói ngời, phe Ma Giáo chung quy đã bắt đầu động thủ.

Giây phút đó, Ngọc Thanh Điện vốn trang nghiêm kính cẩn, giờ pháp bảo bay lượn, di quang tung hoành, tiếng "oành oành" long trời rất tai.

Giữa cơn hỗn loạn, thừa lúc chúng cao thủ trưởng lão Thanh Vân Môn cầm chân ngăn chặn đợt sóng công kích của cao thủ Ma Giáo, Thủy Nguyệt lãnh đám đệ tử trẻ đưa các vị đại sư bị trọng thương của Thiên Âm Tự vào hậu đường, Đạo Huyền chân nhân cũng bước ra phía sau, nhưng cước bộ lại ẩn ẩn hiện hiện có vẻ loạng choạng.

Điền Bất Dịch đang giao thủ thấy vậy, trong lòng không khỏi tự lự, mục quang quét một vòng, Xích Diễm tiên kiếm trong tay bức thoái người của Ma Giáo trước mặt, phóng người đến bên Lâm Kinh Vũ và Tề Hạo mặt mày nhợt nhạt đang cùng các trưởng lão ngăn chặn địch nhân, nói gấp: "Ở đây không cần đến các người, các người lập tức theo hộ tống chưởng môn chân nhân đi!"

Tề Hạo, Lâm Kinh Vũ giật mình, nhưng thấy sắc mặt nghiêm nghị của Điền Bất Dịch, không dám cãi lệnh, mà hồi nãy Long Thủ Phong thủ tọa Thương Tùng đạo nhân đột nhiên làm phản, đối với đám Long Thủ Phong đệ tử mà nói, không khác gì trời đang trong lành chợt có sét đánh ngang tai, ừ ừ rối loạn từ sớm, giờ vội nghe lời theo đỡ Đạo Huyền chân nhân.

Nhìn theo thân ảnh của bọn họ, Tô Như tác chiến kể bên nhú mày, tìm cơ hội thoát thân ra, phóng người đến bên Tống Đại Nhân và Điền Linh Nhi, thấp giọng: "Thương Tùng sư bá của các người thành linh làm phản, đám môn hạ đệ tử của lão cũng không biết có đáng tin không, các người cũng nên đi theo canh chừng giùm chưởng môn chân nhân!"

Tống Đại Nhân và Điền Linh Nhi hoảng kinh, liền hội ý, lập tức chạy theo, Tô Như đang định xoay mình lại, chợt khước mắt bắt gặp bên ngoài trường đại chiến long trời lở đất huyền náo này, Trương Tiểu Phàm, tiểu đồ đệ hồi nãy còn là mục tiêu của toàn trường, giờ phút này lại không có ai để mắt tới hắn đang đứng ở đó, mục quang không biết vì sao cứ vọng nhìn phía tiền phương của Ma Giáo, trơ trơ bất động.

Bà ta nhú mày, trong lòng bà ta kỳ thực cũng như Điền Bất Dịch, căn bản không tin tiểu đồ đệ lại là nội gian của Ma Giáo, chợt nhớ tới Trương Tiểu Phàm công lực non kém, liền phóng tới bên hắn, vỗ vai hắn.

Trương Tiểu Phàm giật mình, quay đầu lại nhìn, Tô Như đột nhiên hoảng kinh trong lòng, chỉ thấy đôi mắt Trương Tiểu Phàm giăng đầy những tia máu li ti, tuy thần

thái xem có vẻ hoàn toàn tỉnh táo, nhưng không biết tại sao lại cảm thấy một thứ cảm giác hung sát kỳ dị.

Nhưng hiện giờ chuyện quá khẩn cấp, Tô Như làm sao còn có thể nghĩ ngợi gì thêm, vội nói: "Tiểu Phàm, ở đây quá nguy hiểm, người cũng theo đại sư huynh của người và Linh Nhi đi trước đi."

Trương Tiểu Phàm phảng phất bàng hoàng, được sư nương người từ nhỏ đã yêu thương bao bọc mình quan tâm tới, chung quy hẳn cũng gật đầu, liền xoay người chạy về phía hậu đường.

Tô Như yên tâm, liền phóng mình lên, gia nhập vào chiến đoàn càng lúc càng thảm liệt!

oOo

Giữa những tiếng nổ long trời lở đất, giữa những thanh âm đủ loại pháp bảo va chạm kịch liệt, Trương Tiểu Phàm chạy vào hậu đường, đuổi theo Tống Đại Nhân và Điền Linh Nhi, rồi cũng bắt kịp bọn Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ, mấy người vây quanh Đạo Huyền chân nhân. Đạo Huyền chân nhân nhìn bọn họ, gật đầu nhẹ nhàng, nhưng mục quang lúc nhìn thấy Trương Tiểu Phàm không khỏi mất tự chủ dừng lại một chút, rồi lại xoay đi.

Trương Tiểu Phàm trong lòng cũng không biết cảm thấy ra sao, nhưng Thiêu Hỏa Côn cứ nắm chặt trong tay bây giờ lại thấp thoáng có những làn sóng thanh quang, đầu óc bất chợt cảm thấy mơ hồ choáng váng, từng luồng từng luồng sát khí phảng phất như có những cỗ linh khí hung hãn xông thẳng vào não hắc, không nhận được tưởng tượng thấy hơi máu.

Chỉ vì trước mắt ai ai cũng tâm tình trầm trọng, căn bản không có một ai chú ý đến bộ dạng kỳ dị của Trương Tiểu Phàm. Một hồi sau, Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn của Tiểu Trúc Phong cũng đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Lục Tuyết Kỳ liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, lại nói với Đạo Huyền chân nhân: "Là sư phụ kêu con và Văn Mẫn sư tỷ đến đây!"

Đạo Huyền chân nhân thở dài một tiếng, lắc đầu nhẹ nhàng, nhưng cũng không nói gì, vẫn bước tới trước.

Bọn họ còn chưa đi được xa, liền nghe tiếng oành oành như sét đánh trên Ngọc Thanh Điện sau lưng, mấy đạo hào quang như cột núi xung thiên, không ngờ đã xung

phá đỉnh nóc của Ngọc Thanh Điện, bắn thẳng lên trời, biết bao nhiêu tiếng thét thảm thương chen nhau vang lên, cũng không biết là ai đã mất mạng!

Mọi người thất sắc, không hỏi cũng biết được trận quyết chiến kịch liệt trên Ngọc Thanh Điện tàn khốc đến mức nào, không khỏi lo lắng cho bọn sư trưởng đồng môn. Đạo Huyền chân nhân đỡ dẫn nhìn, sắc mặt khẩn trương bạnh lại, chợt phát đạo bào bước dài tới trước.

Chúng đệ tử trẻ theo sau ông ta, chỉ thấy nhân vật mà hàng ngày bọn họ kính ngưỡng như thiên thần, giờ phút này thân người vẫn cao to thẳng đứng như bình nhật, nhưng đạo bào xanh đậm đã bị máu tươi nhuộm thành một màn máu đen xúc mục kinh tâm, thậm chí lỗ vết thương bị Thương Tùng đạo nhân ám toán cũng hiện rõ mồn một.

Thật không biết Đạo Huyền chân nhân làm sao có thể chịu được vết thương nặng như vậy, không ngờ còn có thể đi đứng được!

Đoàn người đi xuyên qua hậu đường, trong đám đệ tử trẻ không có ai là trưởng môn đệ tử, cũng không có ai đã từng đi tới đây, chỉ biết riu riu đi theo Đạo Huyền chân nhân đi xuyên qua đường qua viện, rồi thì tiếng huyền não trên Ngọc Thanh Điện cũng dần dần cách xa, đoàn người xuyên khỏi hậu đường của Ngọc Thanh Điện, lại hướng về phía hậu sơn của Thông Thiên Phong mà đi.

Đạo Huyền chân nhân đi trước, mọi người theo sát sau lưng ông ta, cảnh giác nhìn quanh, tuy hiện giờ đại bộ phận giáo đồ Ma Giáo đang công đả phía trước núi, nhưng ai biết được không chừng cũng có kẻ đã được Thương Tùng đạo nhân dẫn tới hậu sơn.

Trương Tiểu Phàm đi sau hết, song nhãn thoáng nhuộm đỏ, mặt không chút biểu tình, nhưng tận sâu trong nội tâm lại như biển động sóng gào, hoang mang vì đại nạn Thanh Vân Môn, lại đang nôn xót về mối huyết cừu năm xưa. Trong ký ức của chàng, hung thủ năm xưa giết sạch thôn dân Thảo Miếu thôn là ai tuy còn chưa gặp, nhưng chàng mỗi lần nhớ tới tình cảnh ngày đó, liền nghĩ đến hắc y nhân thần bí hung ác kia.

Cứ theo tình hình hôm nay mà nhìn, hầu như rõ ràng chính là Thương Tùng đạo nhân!

Năm xưa ở Thảo Miếu thôn tuy còn hai đứa trẻ cô cút, nhưng nhìn thấy dấu pháp động thủ của hắc y nhân với Phổ Trí lại chỉ có Trương Tiểu Phàm, hôm nay vừa có thể xác định được, cừu hận bao năm nay cuộn cuộn phủ ngập tim hấn, hai đại hung khí Phệ Huyết Nhiếp Hồn thúc giục Thiêu Hỏa Côn, lại thêm bị hung niệm hận ý của chủ nhân kích động, bao nhiêu lệ khí chôn giấu lâu nay nhất thời cũng bốc lên, ảnh hưởng ngược trở lại Trương Tiểu Phàm.

Nếu là ngày thường, đừng nói gì tới đạo hạnh của Đạo Huyền chân nhân, ngay cả là Điền Bất Dịch cũng đã sớm có thể phát hiện Trương Tiểu Phàm có gì kỳ lạ, nhưng giờ phút này còn ai có tâm tư để quan sát hẳn, nào ai có biết tên đệ tử nhỏ nhoi của Thanh Vân Môn không ngờ đang đứng giữa thời khắc trọng yếu tinh thần kích động cực độ như ngàn người giao chiến, một chút không cẩn trọng sợ rằng liền bị nhiễm thắm lệ khí thâm trầm của 'Phệ Huyết Nhiếp Hồn', vạn kiếp không hồi phục được!

Quả nhiên, sự thật đã chứng minh sự lo lắng của bọn Điền Bất Dịch, Thủy Nguyệt không phải là vô cớ, con đường nhỏ hậu sơn Thông Thiên Phong tuy vắng lặng, nhưng chưa đi bao xa, hai bên liền xông ra một đám giáo đồ Ma Giáo, bọn Tề Hạo liền xông tới trước đón đỡ.

Đạo Huyền chân nhân chỉ liếc nhìn mấy lượt, cũng không để ý nữa, vẫn một mực bước tới, lần này tấn công Thanh Vân Môn, phe Ma Giáo quả thật đã kéo rốc tinh anh tới, đám giáo đồ xuất hiện ở đây không ngờ đạo hạnh không yếu kém chút nào, bọn Tề Hạo, Lục Tuyết Kỳ không thể nào thu thập được chúng nhanh gọn được.

Bọn Tổng Đại Nhân tiếp tục hộ vệ Đạo Huyền chân nhân tiến tới, để lại Tề Hạo và Lục Tuyết Kỳ cầm cự địch nhân, hiện ai ai trong lòng kỳ thực cũng có nghi vấn tại sao Đạo Huyền chân nhân không ngại không bay đi, lẽ nào thương thế của ông ta nặng đến mức phải đi bộ?

Chỉ là lúc đó lại không có ai dám hỏi ông ta, qua một hồi lâu, "vèo" một tiếng, hai bên không ngờ lại xông ra một đám giáo chúng Ma Giáo, Tổng Đại Nhân và Văn Mẫn, Điền Linh Nhi ở lại ngăn cản, Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ cũng muốn tham gia, Tổng Đại Nhân vội la: "Bọn ta ba người đủ rồi, các người mau đi bảo vệ chưởng môn chân nhân!"

Lâm Kinh Vũ nghiêng rằng, kéo Trương Tiểu Phàm chạy tới trước, đuổi theo Đạo Huyền chân nhân, lần này không ngờ không đụng phải đám Ma Giáo nữa, Đạo Huyền chân nhân dẫn bọn họ theo một con đường vắng vẻ bên hậu sơn, sau đó dừng bước ở một ngã ba đường.

Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm cũng dừng lại, Trương Tiểu Phàm không nói tiếng nào, Lâm Kinh Vũ lại ngược đầu nhìn Đạo Huyền chân nhân.

Đạo Huyền chân nhân quay đầu lại nhìn, chợt thờ người, thần sắc trên mặt tựa hồ rung động, phảng phất như ý trời xảo hợp, hai người còn đi theo không ngờ lại chính là hai cô nhi Thảo Miếu thôn năm nào.

"Qua khỏi chỗ này là đến thánh địa của Thanh Vân Sơn, Huyền Nguyệt Động Phủ, ta phải đi vào. Các người ở đây canh chừng, không để bất kỳ một tên Ma Giáo nào xông vào! Con đường kia ăn thông tới Tổ Sư Từ Đường, các người..."

Lâm Kinh Vũ thần sắc kiên nghị, mạnh mẽ gạt đầu, nói lớn: "Chưởng môn an tâm!"

Đạo Huyền chân nhân nhìn gã, nhưng mục quang liền lạc lên thanh "Trảm Long Kiếm" trong tay gã, thấy ánh bích quang của Trảm Long Kiếm lưu chuyển trên mặt đất xanh thẫm ánh núi, phảng phất cũng đang khát vọng nhìn thấy gì đó!

Gã thiếu niên này ngập tràn vẻ kiên nghị và kích động, thấp thoáng có... Đạo Huyền chân nhân chợt xoay mình, nhìn con đường đi đến Tổ Sư Từ Đường, lại không nói gì, xoay sang con đường bên kia, bỏ đi thẳng.

Lâm Kinh Vũ dõi mắt nhìn theo Đạo Huyền chân nhân biến mất trên con đường nhỏ rồi mới xoay người lại, đôi mày kiếm nhíu lại, trong lòng tựa như có gì khó yên, cả hơi thở cũng nặng nề đi mấy phần. Cũng không trách được, giờ này Thanh Vân Môn đột ngột gặp đại nạn, Thương Tùng đạo nhân mà gã luôn luôn coi như cha không ngờ bỗng nhiên tạo phản, làm sao mà không khiến cho gã rung động thần hồn được.

Trương Tiểu Phàm chậm chậm ngẩng đầu, nhìn về phía Ngọc Thanh Điện dưới núi xa xa, lại chỉ nhìn thấy rừng rậm đen ngòm, cả đỉnh điện cũng không thấy, nhưng trên con đường thông tới Tổ Sư Từ Đường, đằng sau rừng cây, thấp thoáng có dáng dấp phòng ốc, ẩn ước có tiếng chuông đỉnh.

Từ chiến trường cực độ khốc liệt, đột nhiên đi đến một địa phương cực kỳ tĩnh lặng như vậy, hai người bọn họ nhất thời chưa thích ứng mấy, Lâm Kinh Vũ hỗn hển hít một hơi dài, từ từ trấn định hơi thở của mình thanh bình trở lại.

Đột nhiên, từ đằng trước núi truyền tới một tiếng gầm dữ như long ngâm, còn cách khá xa, tiếng vọng không ngờ vẫn truyền đến như bài sơn đảo hải, đất trời như vì vậy mà biến đổi cả sắc màu. Hai người đều giật mình, Lâm Kinh Vũ phản ứng trước, mừng rỡ thốt: "Là Linh Tôn!"

Trương Tiểu Phàm cũng nghe thấy, quả nhiên là tiếng gầm của Thủy Kỳ Lân, hiển nhiên là linh thú ngàn năm trấn thủ hộ vệ Thanh Vân Sơn chung quy đã bị kinh động mà xuất thủ. Nhưng do đó mà cũng không khó gì tưởng tượng được Thanh Vân Môn chiến hướng hiện giờ đã kịch liệt đến mức nào!

Bọn họ hai người tâm tư rối như tơ vò, đang đứng ì đó đợi Đạo Huyền chân nhân. Nhưng thời gian bình tĩnh của bọn họ không được lâu, chợt có tiếng bước chân vang lên, hai người thất kinh, trong lòng cứ mong là bọn Tề Hạo đến nơi, nếu không...

Không ngờ trời già cũng chống lại Thanh Vân Môn, sau một hồi, xuất hiện lại là năm giáo đồ Ma Giáo, người cầm đầu không ngờ chính là kẻ giả mạo Thượng Quan Sách hồi nãy ám toán Phổ Hoằng thượng nhân, thấy bọn họ đứng đó, liền cười hung ác xông tới, có kẻ giương mắt nhìn sau lưng bọn họ.

Lâm Trương hai người thất sắc, Lâm Kinh Vũ trong đầu suy toán, xem năm tên này không phải là tay vừa, đừng nói gì tới thu thập bọn chúng, có thể địch lại năm người bọn chúng hợp lực hay không đã là một vấn đề rồi, nhưng Huyền Nguyệt Động Phủ sau lưng Đạo Huyền chân nhân hồi nãy đi vào lại vô luận là sao cũng không thể để bọn chúng tiến vào, đắn đo xong, chợt quyết chí bước tới trước, thấp giọng nói với Trương Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm, ta dụ dẫn bọn chúng sang bên kia, người ở lại canh ở đây!"

Trương Tiểu Phàm thờ người, còn chưa đồng ý, Lâm Kinh Vũ đã xông tới, Trảm Long Kiếm hóa thành một luồng bích quang quét về phía năm hắc y nhân, thanh thế mạnh bạo, bọn Thượng Quan Sách nhú mày thất kinh, sắc mặt liền ngưng trọng, tựa hồ không ngờ được tên đệ tử nhỏ nhoi trong Thanh Vân Môn này đạo hạnh lại cao như vậy, lập tức bao vây vòng tròn, chừa lại Thượng Quan Sách giả lược trận, đồng thời chú ý động tĩnh của Trương Tiểu Phàm.

Lâm Kinh Vũ cùng bọn họ giao thủ mấy hồi, quả nhiên đám giáo đồ Ma Giáo đạo hạnh không tệ, ba người trong số cũng chỉ kém gã một chút, nhưng người kia tu hành lại tương đương cỡ gã, bốn người vây công, gã lập tức lọt vào thế hạ phong.

Lâm Kinh Vũ nhú mày, không ham chiến, lập tức thoát thân hướng về phía con đường bên kia, Thượng Quan Sách giả hơi trầm ngâm, liền dẫn ba người đuổi theo, chỉ lưu lại một hắc y nhân đứng yên tại chỗ với Trương Tiểu Phàm. Hắc y nhân đó cười lạnh một tiếng, xoay sang phía Trương Tiểu Phàm, chỉ thấy thiếu niên kia hiện giờ phảng phất đang nghe ngóng gì đó, từ từ ngẩng đầu dậy.

Xuất hiện trước mặt hắc y nhân không ngờ lại là một đôi mắt đỏ máu tràn ngập lệ khí hung bạo!

Trong khu rừng rậm rạp tĩnh lặng của Thanh Vân Sơn đột nhiên vang lên tiếng huyền não, chim chóc kinh hoàng bay vụt lên.

Xa xa, thấp thoáng lại truyền tới tiếng gầm giận dữ của Thủy Kỳ Lân, vang dội giữa đất trời!

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>